

Zbigniew Kobyliński, Dariusz Krasnodębski

Haćki, gm. Bielsk Podlaski, woj. białostockie, St. 1B, AZP: 43-87/1

Informator Archeologiczny : badania 23, 64

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Haćki, gm. Białak Podlaski,
woj. białostockie,
St. 1B, AZP: 43- 87/1

Polska Akademia Nauk Instytut Historii
Kultury Materialnej Zakład Epoki Metali
w Warszawie

Badania prowadzili dr Zbigniew Kobylński i mgr Dariusz Krasnodębski przy współudziale studentów UAM z Poznania. Finansował WKZ w Białymstoku i IHKM PAN. Badania ratownicze dwóch obiektów z XI w.

Dwa wykopy ratownicze założone zostały dla wyeksplorowania zniszczonych częściowo, niewielkich (o średnicy ok. 2-3 m (?)), niekowanych zagłębi wypełnionych stosunkowo dużą ilością fragmentów ceramicznych i kości. Oba obiekty położone są na szczycie wzniesienia zamykającego kotłinkę z grodziskiem (st. I) od północy, w odległości ok. 200 m od podłoża stanowiska I.

W jednym z obiektów znaleziono fragmenty prątnicy i puncz żelazną.

Materiały znajdują się w IHKM PAN.

Badania będą kontynuowane tylko w przypadku zaobserwowania dalszego niszczenia stanowiska.

Haćki, gm. Białak Podlaski,
woj. białostockie,
St. 1C, AZP: 43-87/1

Polska Akademia Nauk Instytut Historii
Kultury Materialnej Zakład Epoki Metali
w Warszawie

Badania prowadzili dr Zbigniew Kobylński i mgr Dariusz Krasnodębski przy współudziale studentów UAM z Poznania oraz UMK z Torunia. Finansował WKZ w Białymstoku i IHKM PAN. Badania ratownicze na osadzie z fazami osadniczymi z okresu lateńskiego i wczesnego średniowiecza.

Wykop ratowniczy założono na skraju drogi polnej biegnącej w stronę Proniewicz, w odległości ok. 300 m od podłoża grodziska.

Powierzchnię prawie całego wykopu (o wymiarach 6 m x 4 m) pokrywały dwa poziomy użytkowania. Pierwszy z przewagą ceramiki z VI-VII w. z niewielką domieszką ceramiki późniejszej oraz drugi z ceramiką z okresu lateńskiego. Miąższość każdej z warstw wynosiła ok. 20-30 cm. Jedynymi pozostałościami konstrukcyjnymi są doły postupowe, których układ ze względu na małą powierzchnię wykopu nie jest możliwy do interpretacji.

Znaleziono także kilka fragmentów osiek i podków żelazną.

Materiały znajdują się w IHKM PAN.

Planowane są dalsze badania.

|| Jegliniec, gm. Szypliszki woj. suwalskie St. I patrz okres rzymski

Kalisz-Zawodzie,
Grodzisko, AZP: 66-38/—

Polska Akademia Nauk Instytut Historii
Kultury Materialnej Kaliskie Stanowisko
Archeologiczne

Badania prowadzili dr Tadeusz Baranowski, mgr Leszek Gajewski i mgr Adam Kędziński; opiekę naukową sprawowali prof. dr hab. Witold Hensel i prof. dr hab. Stanisław Tabaczynski; uczestniczyli prof. dr hab. Ewa Stupnicka (geolog UW), mgr Dariusz Wyczółkowski i Bogdan Kowalczyk (IHKM) oraz studentka z USA i młodzież z OHP. Finansował WKZ w Kaliszu. Pomocy udzielało Muzeum Ołtręgowe Ziemi Kaliskiej. Siódmy sezon drugiego etapu badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne.

Kontynuowano prace we wschodniej części grodziska przy tak zwanej kolegiacie pod wezwaniem Św. Pawła, w tym prowadzono również badania obiektu znanego z lat 1958-63 jako grobowiec Mieszka Starego i Mieszka Mierzkowicza. Ponadto odkrywano fragment uszkodzonego wału otaczającego obazar grodu właściwego.

W obrębie „kolegiaty” nadal inwentaryzowano pozostałości najstarszego, gliniano-drewnianego „kościola A” oraz „kościola B”. W trakcie badań zachowanych trzech narożników południowych ścian nawy i prezbiterium „kościola A” próbowano wyjaśnić sprawę połączenia desek szalujących ściany rowu fundamentowego oraz stosunek zachowanych części ścian obiektów uznanych przez odkrywców za groby Mieszka Starego i Mieszka Mierzkowicza do planu prezbiterium „kościola A”.

Stwierdzono, że ściany „kościola A” wykonane były w części nadziemnej z gliny układanej między dwiema ściankami z desek, obwiedzionej ramą. Ramę spajały gwoździe kowalskie, odkryte in situ w zachowanych fragmentach ścian. Na uwagę zasługuje znalezienie przy południowo-zachodnim narożniku prezbiterium w wydłużonej i/lub wypalonej dolnej części ramy pewnej ilości zachowanych w całości i we fragmentach niewielkich fragmentów cienkich blaszek metalowych (folia). Zaobserwowano też, że ściany „kościola A” osunęły się do wnętrza budowli. Podczas budowy „kościola B” część materiału pochodzącego z rumowiska ścian starszego „kościola rozrzucona została zarówno na zewnątrz, jak i do wnętrza zarysów „kościola A”. W związku z tym interesujące jest odkrycie dużego fragmentu ozdobnej blachy brązowej po stronie zewnętrznej, w sąsiedztwie południowo-wschodniego naroża prezbiterium, nieopodal miejsca, gdzie w ubiegłym sezonie znaleziona została ozdobna plakietka miedziana.